

Arrest

nr. 144 219 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 19 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 22 december 2014.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor

Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 19 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 2 en 5 van het EVRM aanvoert, zonder evenwel in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen geschonden zouden zijn, dient de Raad vast te stellen dat een loutere verwijzing naar voormelde artikelen geen middel in de zin van artikel 39/69 van de vreemdelingenwet uitmaken. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere beweringen dat zij bij een terugkeer blootgesteld dreigt te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen, of zelfs vermoord dreigt te worden nu zij onmogelijk bescherming kan vragen aan de overheidsinstanties aangezien zij zouden meewerken aan de militaire willekeur lastens Tamiltijgers die verdacht worden van LTTE-activiteiten of van geboden hulp aan LTTE. De Raad wijst er op dat zij zich beperkt tot beweringen, zonder deze te staven met enig begin van bewijs. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat zij zich opnieuw beroept op asielmotieven die door de Raad bij arresten met nummers 61.060 en 115.271 van respectievelijk 9 mei 2011 en 9 december 2013 niet aannemelijk geacht werden

een waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd aan de verzoekende partij. Zij toont op generlei wijze aan dat er nieuwe elementen aan het licht zouden zijn gekomen sinds de uitspraak van deze arresten die een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zouden aantonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert aan dat er ernstige humanitaire redenen voorhanden zijn die de bestreden beslissing niet rechtvaardigen. Haar moeder zou lijden aan een ernstige genetische aandoening, waarvoor levensnoodzakelijke medische zorgen en opvolging nodig zijn, net als onderzoeken in het UZ Gent en mantelzorg door de verzoekende partij. Op 24 juli 2013 werd een ongegrondheidsbeslissing genomen ten aanzien van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die de moeder van de verzoekende partij had ingediend, waartegen een beroep werd ingesteld. Dit beroep werd op 14 mei 2014 bij arrest met nummer 123 883 verworpen. Zodoende dient te worden vastgesteld dat aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter geen beroepsprocedure meer hangende is en dat de wettigheid van voormelde beslissing genomen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de Raad werd getoetst. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met bovenstaand betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van levensnoodzakelijke zorgen en opvolging en dat mantelzorg noodzakelijk is. Zij beperkt zich tot loutere beweringen. Tot slot wijst de Raad er op dat niets de verzoekende partij verhindert om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten voor de beweerde mantelzorg van een ernstig ziek familielid.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft de verzoekende partij in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Ze beperkt zich tot de blote bewering dat de verzoekende partij geen sociale binding heeft met het land van herkomst, zij een zeer duurzame binding met België heeft, en dat zij gescheiden zal worden van haar vertrouwde omgeving. Zij zou in gevaar verkeren en weggerukt worden uit het milieu waarin zij haar psychologisch en sociaal evenwicht vindt in gezinsverband, haar werk zou afgebroken worden en haar familieleven en schoolopleiding zou ten zeerste worden verstoord. Tot slot stelt zij dat het onderhouden van relaties met anderen, zelfs relaties van zakelijke aard onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Zij wijst concreet op de grote kennissen- en vriendenkring die gedurende 5 jaar in België werd opgebouwd. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog geen hinderpalen aantoonde die het haar onmogelijk zou maken haar gezinsleven in de toekomst elders verder te zetten. Bovendien werd ook aan haar moeder een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven zodat zij niet van haar familie gescheiden zal worden. De Raad wijst er aangaande de aangehaalde elementen met betrekking tot haar privéleven op dat de feiten aangehaald door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Zij beperkt zich overigens ook in het kader van haar privéleven tot loutere beweringen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk wegens gebrek aan belang.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 december 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 27 februari 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 8 december 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij merkt op dat het belang behouden blijft aangezien 1) er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangende is en 2) dat er een aanvraag werd ingediend tot wettelijke samenwoning die nog hangende is. De verwerende partij stelt dat de aanvraag 9bis de geldigheid van de bestreden beslissing niet opschort en dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning dateert van na de bestreden beslissing waardoor de gemachtigde er geen rekening mee kon houden.”*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te hebben ingediend, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 20 november 2006, nr. 164 950; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 april 2000, nr. 86 715), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is de verzoekende partij niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum en krijgt zij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) op gewezen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij op 13 juni 2014 negatief werd afgesloten. Deze vaststellingen zijn voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door de verzoekende partij overigens niet betwist.

De Raad laat gelden dat de vaststelling door de gemachtigde van de staatssecretaris dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en met andere woorden geen uitstaans heeft met de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, maakt niet dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt een verklaring van wettelijke samenwoning te hebben afgelegd, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). Aangezien voormeld document nooit werd voorgelegd aan het bestuur, kan het de gemachtigde van de staatssecretaris niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er bovendien op dat de verklaring van wettelijke samenwoning op 1 oktober 2014 werd afgelegd en aldus dateert van na de bestreden beslissing die op 19 juni 2014 werd genomen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET